

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1a/ Ing. E. F.**, bývajúcej v K., **1b/ Ing. M. S.**, bývajúcej v K., **2/ V. M.**, bývajúcej v K., **3/ A. M.**, bývajúcej v K., **4/ Š. L.**, bývajúceho v K., **5/ Š. E.**, bývajúceho v K., **6/ A. E.**, bývajúcej v K., **7/ M. E.**, bývajúceho v K., **8/ M. Ž.**, bývajúcej v K., všetkých zastúpených JUDr. M. H., advokátom so sídlom v K., proti žalovaným **1/ D., a.s.**, so sídlom v K. IČO: X., **2/ M.**, so sídlom v K., **o odstránenie neoprávnenej stavby, resp. o zriadenie vecného bremena**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 19 C 1098/1997, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. januára 2010 sp. zn. 1 Co 267/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 14. januára 2010 sp. zn. 1 Co 267/2008 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 29. mája 2008 č.k. 19 C 1098/1997-284 zriadil časovo neobmedzené vecné bremeno na ťarchu žalobcov 1/ až 8/ ako vlastníkov pozemku v katastrálnom území K. (F.), ktorý bol pôvodne zapísaný v pozemkovej knihe vo vložke č. X. ako parcela č. X. vo výmere X. m² (ďalej len „sporný pozemok“), ktorému zodpovedá právo žalovaného 2/ nerušene užívať geometrickým plánom vymedzenú časť sporného pozemku – diel č. 1 vo výmere X. m², ktorý svojou polohou zasahuje do parcely č., diel č. 2 vo výmere X. m², ktorý svojou polohou zasahuje do parcely č.3 a diel č. 3 vo výmere X. m², ktorý svojou výmerou zasahuje do parcely č. X.. Žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ (pôvodne Š. F., právnemu predchodcovi žalobkýň 1a/ a 1b/) sumu 1 277 859 Sk, žalobkyni 2/ sumu 459 953 Sk, žalobkyni 3/ sumu 425 953 Sk, žalobcovi 4/ sumu 425 953 Sk, žalobcovi 5/ sumu 319 464 Sk, žalobcovi 6/ sumu 319 464 Sk, žalobcovi 7/ sumu 319 464 Sk a žalobkyni 8/ sumu 319 464 Sk. Žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. Rozhodol tiež o trovách konania. Vychádzal z toho, že v čase vydania rozhodnutia odborou výstavby ObNV

Košice I z 3. júna 1988 č. Výst.667/88-Go (ďalej len „vyvlastňovacie rozhodnutie“) bol sporný pozemok vedený ako vlastníctvo M. F. rodenej K., ktorá už ale vtedy nebola (nemohla byť) jeho vlastníčkou, lebo zomrela X.. Vzhľadom na to nemohli nastať účinky vyvlastnenia a predmet vyvlastnenia neprešiel na štát. Štát, ale ani žalovaný 2/ sa ani iným právnym titulom nestali vlastníkmi sporného pozemku. Stavba „Trolejbusová doprava I. stupňa K.“ bola na spornom pozemku zriadená neoprávnene. Vzhľadom na to, že jej odstránenie nie je účelné, zriadil k nemu vecné bremeno (§ 135a ods. 3 Občianskeho zákonníka) za primeranú náhradu, výšku ktorej určil na podklade znaleckého posudku. Podľa názoru súdu prvého stupňa pasívne legitimovaným je v danom prípade žalovaný 2/ ako vlastník stavby. Zamietnutie žaloby voči žalovanému 1/ odôvodnil nedostatkom jeho pasívnej legitimácie. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 14. januára 2010 sp. zn. 1 Co 267/2008 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa napadnutý účastníkmi na oboch procesných stranách tak, že žalobu zamietol; rozhodol tiež o trovách konania. V odôvodnení konštatoval, že v priebehu odvolacieho konania pôvodný žalobca 1/ Ing. Š. F. zomrel, preto súd pokračoval v konaní s jeho právnymi nástupkyňami (žalobkyňami 1a/ a 1b/). V ďalšom uviedol, že súd prvého stupňa správne prejudiciálne riešil otázku, či sú žalobcovia (spolu)vlastníci sporného pozemku. Poukázal na to, že žalobcovia sú ešte aj v súčasnosti vedení na liste vlastníctva č. X. pre katastrálne územie B. (ktoré vzniklo rozčlenením časti katastrálneho územia F.) ako vlastníci parcely č. X. vo výmere X. m² a parcely č. X. vo výmere X. m². Ide tu teda o duplicitný zápis vlastníctva. Odvolací súd považoval za nesprávny záver súdu prvého stupňa o tom, že vyvlastňovacie rozhodnutie nemalo právne účinky vyvlastnenia a sporný pozemok neprešiel do vlastníctva štátu. Ak by aj vyvlastňovacie rozhodnutie bolo neúčinné, žalobcovia by sa nemohli domáhať ochrany vlastníckou žalobou – svojich práv by sa v takom prípade mohli domáhať iba ako oprávnené osoby v zmysle § 6 ods. 1 písm. p/ zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“). Tento predpis vychádzal z domnienky, že vec prešla na štát aj v prípadoch jej prevzatia bez právneho dôvodu (okupáciou), pričom oprávnené osoby, ktoré si uplatnili nárok podľa týchto predpisov, sa stali vlastníkmi veci až jej vydaním. Všetky reštitučné predpisy sú vo vzťahu k všeobecným predpisom (aj vo vzťahu k Občianskemu zákonníku) vo vzťahu špeciality. Ak bolo možné domáhať sa ochrany práva postupom podľa reštitučného predpisu ako *lex specialis*, nemožno podľa všeobecných predpisov uplatňovať nárok na ochranu vlastníctva. Pokiaľ teda žalobcovia v rámci reštitučných predpisov

neuplatnili nárok na vydanie sporného pozemku v zákonom stanovenej lehote, došlo k zániku ich práva na obnovu vlastníctva. Pokiaľ im sporný pozemok nebol vydaný podľa osobitného zákona, nemožno ich považovať za (spolu)vlastníkov sporného pozemku. Vzhľadom na to nemôžu byť v danom prípade aktívne legitimovaní domáhať sa ochrany vlastníckeho práva podľa § 135c Občianskeho zákonníka. Dodal, že ak bol sporný pozemok v čase účinnosti zákona č. 229/1991 Zb. zastavaný, nešlo o skutočnosť brániacu žalobcom uplatniť nárok podľa tohto zákona. Zastávajúc názor, že žalobcovia nie sú aktívne legitimovaní, považoval za nadbytočné skúmať, kto zo žalovaných je pasívne legitimovaný. Z týchto dôvodov prvostupňový rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietol. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil poukázaním na § 224 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie. Podľa ich názoru spočíva napadnuté rozhodnutie na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Trvali na tom, že v ich prípade nebolo možné postupovať podľa reštitučných zákonov, lebo nikdy neprestali byť spoluvlastníkmi pozemku, ktorý zdedili po svojich predkoch. Vyvlastňovacie rozhodnutie bolo nezákonné, nemalo žiadne právne účinky, preto vlastnícke právo ich právnych predchodcov nikdy nezaniklo. Súhlasili s názormi odvolacieho súdu o vzťahu osobitného a všeobecného predpisu, aj o účele reštitučných predpisov. Názor odvolacieho súdu, že mali postupovať podľa zákona č. 229/1991 Zb., je však nesprávny. Mali za to, že za nadobudnutie veci bez právneho dôvodu možno považovať iba prípady, v ktorých právny dôvod neexistoval od počiatku. Nadobudnutie na základe nezákonného vyvlastňovacieho rozhodnutia ale takým nadobudnutím nie je. Navyše, sporný pozemok v čase vyvlastnenia ani nebol súčasťou poľnohospodárskeho alebo lesného pôdneho fondu.

Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalobcov zamietnuť.

Žalovaný 2/ sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie žalobcov zamietol rozsudkom z 27. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 93/2010. V odôvodnení zamietajúceho rozsudku uviedol, že pri riešení otázky konkurencie predpisu všeobecného a predpisu špeciálneho je rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu jednotná v tom, že všetky reštitučné zákony sú voči všeobecnej občianskoprávnej úprave predpismi špeciálnymi, ktoré nerušia

platnosť (a záväznosť) *lex generalis*, ale jeho primárnu aplikáciu vylučujú až (len) do tej doby, než je (napr. v súdnom konaní) zistené, že ustanovenia *lex specialis* na daný prípad nedopadajú, a preto ich nemožno na ne uplatniť. Aplikácia ustanovení *lex generalis* nastupuje preto za týchto predpokladov až sekundárne. Reštitučné zákony svojou špecialitou teda predstavujú, za splnenia všetkých subjektívnych a vecných predpokladov, prekážku použitia všeobecných právnych predpisov [porovnaj napríklad rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 130/2007, 4 Cdo 180/2010, 2 Cdo 122/2010, 4 Cdo 180/2010, ale aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 247/2009, IV. ÚS 190/2011, I. ÚS 211/2010 (ktorými boli zamietnuté sťažnosti žalobcov ako neopodstatnené)]. Účelom reštitučných zákonov, medzi ktoré patrí nepochybne aj zákon č. 229/1991 Zb., bolo zmierniť niektoré krivdy spôsobené v dobe po 25. februári 1948. Zákonodarcia pri ich konštituovaní vychádzal z faktického stavu v roku 1990, ale na zreteľ bral aj nutnosť limitovať zmenu vo vlastníckych vzťahoch tak, aby zostala primeraná účelu, ktorý nimi bol sledovaný. Reštitučné zákony v podstate legalizovali vlastníctvo štátu k majetku získanému konfiškáciami, znárodnením a ďalšími majetkovými opatreniami. Prijatím reštitučných zákonov štát súčasne vylúčil možnosť uplatniť tieto práva inak, teda podľa všeobecných predpisov. Z povahy zákona č. 229/1991 Zb. ako zákona zvláštneho vyplýva, že nároky ním upravené nemožno riešiť inak než podľa jeho ustanovení v zmysle všeobecnej zásady o zákone všeobecnom a zvláštnom (*lex specialis derogat generali*). Ak osobitný zákon určí predpoklady a postup pre uplatnenie nároku, nie je možné ten istý nárok uplatňovať podľa iného predpisu, hoci by tento predpis určoval niektoré podmienky odlišne (napr. lehoty pre uplatnenie nároku). Judikatúra všeobecných súdov pod prevzatím nehnuteľnosti štátom bez právneho dôvodu rozumie nielen prevzatie nehnuteľnosti bez toho, aby k tomu existoval akýkoľvek právny titul, ale aj prevzatie nehnuteľnosti na základe administratívneho rozhodnutia, ktoré nebolo riadne doručené a nenadobudlo právnu účinnosť (viď rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 130/2007 a 4 Cdo 180/2010). Prevzatie sporného pozemku štátom má aj v okolnostiach prejednávanej veci znak prevzatia veci bez právneho dôvodu. To znamená, že k strate vlastníckeho práva žalobcov došlo bez právneho dôvodu. Ak teda bol daný reštitučný nárok žalobcov podľa § 6 ods. 1 písm. p/ zákona č. 229/1991 Zb., žalobcovia sa (ako oprávnené osoby) mali domáhať ochrany svojich práv postupom podľa zákona č. 229/1991 Zb. Pokiaľ tak nepostupovali, nemôžu sa už úspešne domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva podľa § 135c Občianskeho zákonníka. Dovolací súd za správny považoval aj názor odvolacieho súdu, podľa ktorého postupu podľa osobitného zákona nebránilo to, že sporný pozemok nepatril už do poľnohospodárskeho

a lesného fondu. So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcov ako nedôvodné zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

Ústavný súd v náleze z 30. apríla 2013 sp. zn. II. ÚS 478/2012 (ďalej len „nález“) vyslovil, že základné práva žalobcov (sťažovateľov) zaručené v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 93/2010 z 27. februára 2012 porušené boli, tento rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie; rozhodol tiež o povinnosti najvyššieho súdu nahradiť žalobcom (sťažovateľom) trovy právneho zastúpenia. V odôvodnení nálezu ústavný súd poukázal na to, že sa už v minulosti zaoberal otázkou, či právny poriadok Slovenskej republiky nevyklučuje uplatnenie práv určovacou žalobou za súčasnej existencie reštitučného zákonodarstva (II. ÚS 231/09). S odkazom na svoju staršiu rozhodovaciu prax dospel k záveru, že reštitučné predpisy neboli vydané pre ten účel, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Preto, ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku, resp. finančnej náhrady domáhala žalobou opierajúcou sa o všeobecné predpisy občianskeho práva. Ústava samotná nedefinuje, čo je obsahom vlastníckeho práva, pretože sa odvoláva na jeho zákonný obsah, t.j. obsah ustanovený zákonom (PL. ÚS 38/95). Zákonom obsahujúcim základnú právnu úpravu vlastníckeho práva je Občiansky zákonník, ktorý v § 123 ustanovuje, že vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním. Tento obsah vlastníckeho práva rešpektuje aj ustálená judikatúra ústavného súdu (napr. II. ÚS 8/97). Súčasne má podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy každý, kto vlastní majetok, zaručené, že jeho vlastníctvo bude mať rovnakú právnu ochranu ako vlastníctvo iných vlastníkov. Slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 Ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v tomto čl. 20 ods. 1 Ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy (I. ÚS 23/01). Článok 20 ods. 1 Ústavy zabezpečuje každému rovnaké zákonné predpoklady a možnosti nadobúdať veci do vlastníctva za podmienok, ktoré sú upravené v Ústave alebo v ďalších zákonoch. Z formulácie obsiahnutej v čl. 20 ods. 1 Ústavy nemožno však odvodzovať ústavné právo získať vec do svojho vlastníctva (vlastniť majetok) bez dodržania predpokladov, ktoré sú na tento účel upravené zákonmi. Funkcia práva vlastniť majetok a jeho ochrana spočíva

v tom, aby sa vlastníčkovi poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, nemožno obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu (III. ÚS 16/2012). Ústavný súd posudzoval správnosť právneho názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého ak oprávnené osoby nevyužili svoje právo z reštitučných predpisov (*lex specialis*), nemôžu sa domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva podľa občianskeho práva (*lex generalis*) z toho dôvodu, že im právo zaniklo. Zohľadňoval pri tom argumentáciu žalobcov, v zmysle ktorej ustanovenia reštitučného predpisu na daný prípad nedopadajú, a preto ich ani nemožno uplatniť, *lex specialis* neruší platnosť *lex generalis*, len jeho primárnu aplikáciu vylučuje do doby, kým je zistené, že ustanovenia *lex specialis* na prípad nedopadajú. Ústavný súd napriek tejto argumentácii najvyššieho súdu nezistil dôvod, pre ktorý by sa mal odkloniť od názoru vysloveného v jeho doterajšej rozhodovacej praxi. Ústavný súd označil rozhodnutie najvyššieho súdu za založené na ústavne nekonformnom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov. Jeho argumentácia nemôže vo vzťahu k prípadom, keď došlo k zabratiu nehnuteľnosti štátom v rozhodnom období bez právneho dôvodu obstať. Najvyšší súd nevzal do úvahy, že zmyslom a účelom reštitučného zákonodarstva nebolo to, aby došlo k zániku vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale naopak, uľahčenie obnovenia ich vlastníckeho práva. V žiadnom prípade ním nemohlo byť a nebolo vytváranie dodatočných titulov pre nadobudnutie vlastníckeho práva (štátom) s odstupom mnohých rokov, a tým aj legalizácia takých protiprávných postupov štátu v dobe neslobody, ktoré boli nezlučiteľné nielen s ústavnými princípmi ochrany vlastníctva v ich dnešnom chápaní, ale boli v rozpore aj s právom platným v rozhodnom období (III. ÚS 16/2012). Pokiaľ zákonodarcia vytvoril v § 6 ods. 1 písm. p/ zákona č. 229/1991 Zb. samostatný reštitučný dôvod spočívajúci v tom, že oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku prevzatia nehnuteľností bez právneho dôvodu, zmyslom tohto ustanovenia bolo uľahčiť oprávneným osobám dosiahnutie ich zápisu ako vlastníkov v katastri nehnuteľností v (nepochybne častých) prípadoch, keď štát, zneužívajúc svoje postavenie v dobe neslobody a nedbajúc na platné právo, pripustil zmenu zápisu vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností bez splnenia základných požiadaviek vyplývajúcich (aj) z vtedy platného práva. Uľahčenie postavenia oprávnených osôb malo spočívať aj v tom, aby nápravu zápisu svojho (stále existujúceho) vlastníckeho práva mohli dosiahnuť v relatívne jednoduchom správnom konaní a nemuseli sa domáhať súdnej ochrany svojho vlastníckeho práva. Zo základných zásad občianskeho práva možno potom vyvodiť, že v situácii, keď povinnej osobe nesvedčí žiadny právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ostalo naďalej k nehnuteľnosti

zachované vlastnícke právo toho subjektu, ktorý bol jej posledným vlastníkom pred dňom zápisu vlastníckeho práva štátu, hoci zápis v evidencii nehnuteľností tomu nezodpovedá. Názor najvyššieho súdu, podľa ktorého zánik práva oprávnenej osoby postupovať podľa zákona č. 229/1991 Zb. márnym uplynutím lehoty ustanovenej v § 13 tohto zákona znamená aj zánik jej vlastníckeho práva, zásadne popiera základné právo na vlastníctvo tak, ako to je garantované v čl. 20 ods. 1 Ústavy, pretože jeho aplikácia by znamenala vytvorenie dosiaľ v právnom poriadku neznámeho spôsobu straty vlastníckeho práva fyzických osôb v prospech štátu. Takýto záver nemožno vyvodit' ani z tretej vety ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., ktorá sa už len z hľadiska systematického a gramatického výkladu môže vzťahovať iba na zánik reštitučného nároku podľa osobitného zákona, nie však zánik vlastníckeho práva garantovaného Občianskym zákonníkom a Ústavou. Rovnako systematickým a logickým výkladom zákona č. 229/1991 Zb. nemožno dospieť k inému záveru než takému, že reštitučné predpisy nevychádzali z domnienky, že vlastnícke právo prešlo na štát v rozhodnom období aj v prípade neexistencie titulu pre jeho nadobudnutie, ale iba z toho, že v tomto zmysle bol vykonaný zápis vlastníctva v prospech štátu v evidencii nehnuteľností. Ustanovenie § 6 zákona č. 229/1991 Zb. nerieši (späťne) vlastnícky režim nehnuteľností, zámerne hovorí o tom, že nehnuteľnosť bola „prevzatá“ štátom. Súčasne je však potrebné uviesť aj to, že nielen vlastnícke právo žalobcov, ale aj vlastnícke právo žalovaných požíva ústavnú a zákonnú ochranu. Predpokladom poskytnutia takejto ochrany takýmto osobám (fyzickým či právnickým) s pozitívnym výsledkom je však v prvom rade existencia a povaha nadobúdacieho titulu vlastníckeho práva tvrdého takýmito osobami. Ústavný súd, konštatujúc, že nemá dôvod upustiť od svojich skôr vyslovených názorov (III. ÚS 178/06, II. ÚS 249/2011, III. ÚS 16/2012, II. ÚS 468/2012), uzavrel, že aj v prípade žalobcov prichádzala do úvahy žaloba opierajúca sa o všeobecné predpisy občianskeho práva, vrátane žaloby o odstránenie neoprávnenej stavby alebo žaloby o zriadenie vecného bremena. So zreteľom na to napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zamietajúci dovolanie – ako rozporný so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy – zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd je viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov).

Vzhľadom na túto viazanosť najvyšší súd konštatuje, že výhrady vyslovené v náleze

vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu z 27. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 93/2010 sa obsahovo (po skutkovej aj právnej stránke) rovnako týkajú aj rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. januára 2010 sp. zn. 1 Co 267/2008. Právny záver, ku ktorému dospel najvyšší súd pri predchádzajúcom rozhodovaní o dovolaní žalobcov, bol totiž založený na rovnakých právnych náhľadoch a obsahovo identických interpretáciách ustanovení zákona č. 229/1991 Zb., ako boli závery a interpretácie odvolacieho súdu. Pokiaľ teda – ako uviedol ústavný súd v náleze – najvyšším súdom použité právne predpisy neboli vyložené ústavne akceptovateľným spôsobom a pri aplikácii dotknutých zákonných predpisov najvyšší súd zásadne poprel ich účel a význam, potom to isté musí platiť aj vo vzťahu k odvolaciemu súdu a k dovolaním napadnutému rozsudku. Takéto konštatovanie najvyššieho súdu znamená, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Táto okolnosť, a to aj so zreteľom na povahu a účel dovolacieho konania, vedie najvyšší súd k záveru, že v danej procesnej situácii, ktorá nastala po rozhodnutí ústavného súdu, pre dosiahnutie zmyslu a podstaty nálezu prichádza v dovolacom konaní do úvahy len zrušenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Najvyšší súd preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 3 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. apríla 2016

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková